

φαινόμενον. Ἐν Πόντῳ ἐπικρατεῖ ἡ πρόληψις ὅτι ὁ Ἀρμένιος μαγνήζει τὸ εἰς Ἑλλήνα προσφερόμενον φαγητόν) Προπ. (Κύπρ.) Ἄρμενις Ἀρμένιος (ὡς Ἀρμένιος. Ἐπὶ τοῦ βραδυκινήτου Σάντ. Τραπ. Χαλδ. || Ἄσμ.

Ἐγὼ κόρη παντρεύτηκα ἐδῶ 'ς τὴν Ἀρμενιά
καὶ πῆρα Ἀρμένιον κόρη καὶ βγήκε μάγισσα,
παγέει τὰ καράβια καὶ δὲν περπατοῦν

Αἴγν. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ Κέρκ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύποις Ἀρμένιος Κάρπ. Κάσ. Χίος τοῦ Ἀρμένι Ἡπ. τοῦ Ἀρμένιον Ἀρ. τ' Ἀρμενί Πόντ. (Ματζούκ.) Ἀρμενιοὶ Πελοπν. (Τριφυλ.) Ρόδ. Ἀρμένιδες Κύπρ. τοὺς Ἀρμένιους Χίος Ἀρμένιοι Κέρκ. 2) Ὁ νωθρὸς εἰς τὰς κινήσεις του, βραδὺς Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) 3) Ὁ μὴ μεταπειθόμενος, ἰσχυρογνώμων, πείσμων Πόντ. (Κερασ.) 4) Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς Πόντ. (Κερασ.) 5) Μοχθηρὸς, φαῦλος (ἤδη καὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τοῦ Βυζαντίου τὸ γένος τῶν Ἀρμενίων ἐχαρακτηρίζετο ὡς ὑπουλον καὶ κακότηδες, πβ. δὲ καὶ τὴν παροιμ. «Ἀρμένιν ἔχεις φίλον; κάλλιον ἐχθρὸν οὐ θέλεις» ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,465) Χίος. 6) Ἀθίγγανος (ἐνεκα τῆς ὁμοιότητος τῶν Ἀθιγγάνων πρὸς τοὺς Ἀρμενίους ὡς πρὸς τὴν ρυπαρότητα ἢ καὶ τὰ ἠθικὰ ἐλαττώματα) Λήμν. 7) Κακοποιὸν πνεῦμα παρουσιαζόμενον ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν καὶ δὴ καὶ φωτός, δαίμων Χίος κ.ά.: *Εἶδα ἕναν Ἀρμένι Χίος*. Συνών. *ἀέρι 4, ἀερικό 3, ἐξωτικό, στοιχειό, φάντασμα*. 8) Θηλ. Ἀρμέν'σσα, λεγὼ ὑποστᾶσα τὴν ἐπιθρηϊαν κακοποιῶν δαίμονος καὶ καταστᾶσα διανοητικῶς καὶ σωματικῶς ἀσθενῆς (ἢ ὁποία διὰ τοῦτο ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς εὐχὰς καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς Ἀρμενίου ἱερέως) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 9) Ἀρσεν. καὶ θηλ., τὸ φυτὸν χαμαίμηλον Βιθυν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀρμενί 1 β*.

ἀρμενισιά ἡ, πολλαχ. *ἀρμενισκιά* Σίφν. *ἀρμενισά* Ἄνδρ. κ.ά. *ἀρμιν'σά* Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. *ἀρμενισία* παρὰ τὸ ρ. *ἀρμενίζω*. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. *ἄρμενον*.

Ἰστιοδρομία, πορεία πλοίου ἐνθ' ἄν.: *Ἀρμενισιά με ἀέρα 'ς τὴν μάντα* (εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου) ΑΣακελλ. Ἐγχειρ. ἀρμενιστ. 568. *Αὐτὴ ἡ ἀρμενισκιά μ' ἄρσεν Σίφν*. Ἀπὸν ἱκεῖ ὡς ἰδῶ κάναμι μὲ ἀρμιν'σά (τὴν ἐκεῖθεν μέχρις ἐδῶ ἀπόστασιν διηγήσαμεν δι' ἐνὸς συνεχοῦς πλοῦ) Σάμ. || Ἄσμ.

Γιὰ δὲς τσαῖρὸ γέ' ἀρμενισιά, μπουνάτσα γιὰ τραούδια Μεγίστ. Συνών. *ἀρμενισμα* (I) 1, *ἀρμενισμός*.

ἀρμένισμα τό, (I) πολλαχ. *ἀρμίνισμαν* Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρμενίζω* (I). Ἡ κώφωσις τοῦ τονιζομένου εἰν τῷ *ἀρμίνισμαν* ἔγινε κατ' ἀναλογ. τοῦ ρ. *ἀρμινίν-νου* παρὰ τὸ *ἀρμενίζω*.

1) *Ἀρμενισιά*, ὁ ἰδ., πολλαχ.: *Τὸ καράβι αὐτὸ ἔχει καλὸ ἀρμένισμα* Λεξ. Δημητρ. *Ἐ, καμένον ἀρμένισμα ποῦ τὸ κάνει κι ὁ καπετάνιος!* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ποίημ.

Σὰ νὰ καρτεροῦν . . . κάποιο ἀπάντεχον ἀρμένισμα
πέρα ἀπὸ τοῦ κόσμου τ' ἀκρογιάλι

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 54. 2) Ἡ εἰς βοσκὴν ὁδήγησις αἰγοπροβάτων Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Κάνει κ' εὐτός ἕναν ἀρμένισμα ποῦ δὲ δὸ κάνει κι ἄλλος, ἀρμενοβοσκός, ὅχι κι ἀστεῖα!*

ἀρμένισμα τό, (II) Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Μακεδ. (Σέρρ. κ.ά.) *ἀρμένισμαν* Πόντ. (Τραπ.) *ἀρμένισμαν* Πόντ. (Τραπ.) Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρμενίζω* (II).

1) Ἀργοπορία, βραδύτης Πόντ. (Τραπ.) 2) Ὁ ἐπιλόχιος πυρετὸς ἐκ δαιμονικῆς ἐπηρεείας μετὰ συμπτωμάτων παραφροσύνης Μακεδ. (Σέρρ. κ.ά.) Συνών. *ἀρμενισμα*. β) Κακὸν συμβάν, δυστύχημα Θεσσ. (Ὀλυμπ.)

ἀρμενισμός ὁ, ἀμάρτ. *ἀρμεν'σμός* Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρμενίζω* (I).

Ἡ πορεία τοῦ πλοίου: Φρ. *Δὲν ἔχον ἀρμεν'σμοὶ οἱ - ρ - ἀθρόπ!* (δὲν ἠξεύρουν τί κάμνουν). Συνών. *ἀρμενισιά*, *ἀρμενισμα* (I) 1.

ἀρμενιστάρι τό, Ζάκ. Κύθηρ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρμενίζω* (I).

Τὸ μαλάκιον *ἀρμενίδι*, ὁ ἰδ.

ἀρμενιστής ὁ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρμενίζω*.

Ὁ ἐκ τοῦ πληρώματος πολεμικοῦ πλοίου ἐκτελῶν οἰανδήποτε ὑπηρεσίαν ἔχουσιν πρὸς τὴν εἰδικότητα τοῦ πρῶτος, λ. χ. πρὸς τὰ ἐφόλκια, σκηνάς, ἱστούς, ἱστία, χρώματα, ἀγκύρας κττ. καὶ ἐν πλῶ ἔχον συνήθως τὸ καθήκον τοῦ πηδαλιούχου (πβ. ΑΣακελλ. Ἐγχειρ. ἀρμενιστ. 8). Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἰκαρ. Μύκ. Ρόδ.

ἄρμενο τό, *ἄρμενον* Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ.) *ἄρμενο* πολλαχ. *ἄρμινον* βόρ. ἰδιώμ. *ἄρμενα* τά, σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) *ἄρμινα* βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. *ἄρμενον*. Πβ. καὶ ΠΠαπαγεωργ. ἐν Ἀθηνᾷ 24 (1912) 459 κέξ.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., τὰ ἐξάρτια πλοίου, ἱστοί, ἱστία, σχοινία κττ. σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.): Φρ. *Βκαίνω 'ς τ' ἄρμενα* (αἰωροῦμαι ἐπὶ τῆς αἰώρας) Κύπρ. || Παροιμ. φρ. *Ἡ στραβά 'ναι τ' ἄρμενα ἢ στραβ' ἀρμενίζουμε* (ἐπὶ τῆς ἀδεξιότητος καὶ ἀνικανότητος ἐν τῇ ἐκτελέσει ἔργου ἢ ἐπὶ τῆς κακῆς ἐκβάσεως ἔργου) πολλαχ. || Παροιμ. *Χωρὶς ἄρμενα καὶ κουπιὰ, αἰ - Νικόλα, βόγηθα* (πρὸς σωτηρίαν ἐκ κινδύνου ἢ πρὸς ἐπιτυχίαν ἔργου δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ θεία ἐπικλήσις, ἀλλ' εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἰδία ἐνέργεια. Πβ. ἀρχ. «σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει») Κεφαλλ. Παξ. κ.ά.

Ἀρμενα, κουπιὰ | καὶ 'ς τὴν Μπαρμπαριά
(ἐπὶ τοῦ ἐπιχειροῦντος δυσχερὲς ἔργον ἄνευ τῆς προσηκούσης παρασκευῆς καὶ διὰ τοῦτο ἀποτυγχάνοντος ὡς ὁ ἐπιχειρῶν νὰ πλεύσῃ εἰς Βαρβαρίαν μόνᾳ ἐφόδια ἔχων τὰς κώπας καὶ τὰ ἄρμενα. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,464) Κεφαλλ. *Τ' ἄρμινα 'ς τὴ Χιὸ τοῖ τὰ κουπιὰ 'ς τὴ Ρόδον* (ἐπὶ ἀκαταστάτου ὁ ὁποῖος δὲν φροντίζει νὰ θέτῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν προσήκουσαν θέσιν) Λέσβ.

Ἄλλοι ποῦ χάσῃ τ' ἄρμενο κι ὅπου τὸν πάρ' ἡ νύχτα
(ἐπὶ τοῦ ὑποστάντος οἰκονομικὴν πτώσιν καὶ ἀπολέσαντος τὸν πρότερον ὁμαλὸν ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως βίον. *ἄρμενο* = ἱστὸν) Κύθν. || Ἄσμ.

Κάτεργο περνᾷ χρυσοπαλαμισμένο
μ' ἄρμενα κουπιὰ καὶ μ' ἄξια παλληκάρια
(ἔχον ὡς ἄρμενα τὰς κώπας, πλέον διὰ κωπηλασίας. χρυσοπαλαμισμένο = ἐπιχρυσωμένον) ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 145.

Παλλήκαρον ὁ Διονῆς, ὁ Διονῆς ἀφέντης,
ἐβάλλ'νεν κόπον 'ς σ' ἄρμενα κι ἄνεμον 'ς σὰ καράβια
(ἐβάλλ'νεν κόπον 'ς σ' ἄρμενα = ἐβάλλε κόπον εἰς τὰ ἄρμενα, ἦτοι ἔπλεε πλησίστιος) Τραπ. β) Τὰ ἐξάρτια τοῦ ἀνεμομύλου Λεξ. Βλαστ. γ) Πληθ. *ἄρμενα*, τὰ ἐνδύματα Ἡπ. (Κόνιτς.) δ) Κηρήθρα λοξῶς τοποθετημένη ὑπὸ τῶν μελισσῶν ἐν τῇ κυψέλῃ (ὡς τὰ λοξὴν διάταξιν ἔχοντα ἱστία) Τήλ. Πβ. *ἀρμενᾶτος 1*. ε) Ἡ λοξὴ σφραγὶς τῶν αἰγοπροβάτων Ρόδ. 2) Πλοῖον Βιθυν. Ἡπ. Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Θράκ. (Αἰν.) Κορσ. Κρήτ. Λευκ. Μακεδ. Μεγίστ. Παξ. Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. κ.ά. — Λεξ. Περίδ.: *Ὅλα τ' ἄρμεν' ἀρμενίζουν Σίφν*. || Ἄσμ.

Ὅλα τ' ἄρμεν' ἀρμενίζουν μὲ παννιὰ καὶ μὲ κουπιὰ,
τὸ Ἑλληνικὸ πατώρι ἀρμενίζει μὲ φωτιὰ
Μάν.

Ἐβγάτε, βάγεις μου καὶ βαγιοποῦλλες μου,
νὰ ἰδῇτε τ' ἄρμενα πῶς ἄρμενίζουνε

*Ηπ.

*Αρμενο περνᾷ χρυσοπαλαμισμένο

*Ολυμπ. 3) Οἰκία μεγάλη ἐκτεθειμένη εἰς τὸν ἄνεμον
Λευκ.: Δὲν εἶναι σπίτι αὐτό, εἶναι ἄρμενο. Συνών. ἄρμε-
νάλι 3.

άρμενοβαφτισμένος ἐπίθ. πολλαχ. ἄρμινουβαφτι-
σμένους Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ βαφτισμέ-
νος μετοχ. τοῦ ρ. βαπτίζω.

Ὁ ὑπὸ Ἀρμενίου ἱερέως βαπτισθεὶς, δηλ. ἀλλοδόξου
καὶ ἀποστροφῆς ἀξίου, ἢ λ. ὑβριστικῶς, ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μαρὴ σκύλλα, μαρ' ἄνουμη καὶ ἄρμινουβαφτισμένη!

(μαρὴ=μωρὴ) Σάμ.

άρμενοβελόνα ἢ, Ἰκαρ. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμενο καὶ βελόνα.

Χονδρὴ βελόνη διὰ τῆς ὁποίας ράπτουν τὰ ἱστία τῶν
πλοίων. Συνών. ἄρμενοβέλονο, σακκορράφα.

άρμενοβέλονο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμενο καὶ βελόνι.

*Αρμενοβελόνα, δ ἰδ.

άρμενοβοσκός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμενο καὶ βοσκός.

Ὁ βοσκὸς ὁ γνωρίζων νὰ διευθύνῃ καλῶς εἰς βοσκὴν
τὰ αἰγοπρόβατα (εἰς τὴν γένεσιν τῆς σημ. ἐπέδρασε τὸ ρ.
ἄρμενίζω, δ πβ.): Κάνει κ' εὐτὸς ἕναν ἄρμένισμα ποῦ δὲ
δὲ κάνει καὶ ἄλλος, ἄρμενοβοσκός, ὅχι καὶ ἀστεῖα!

***άρμενόβωλας** ὁ, ἄρμινόβουλας Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμένιον (ἀρχ.) καὶ βῶλος ἀντὶ ἄρ-
μενιόβωλας. Ἡ μεταβολὴ κατὰ τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ ὄν.
Ἀρμένις σύνθετα.

Τὸ παρ' ἀρχαίοις ἄρμένιον χρῶμα ἢ σάνδιξ χρήσιμον
ὡς φάρμακον: Ἐπαθα σαραλίζ' το' ἦρτα νὰ μὴ δώγ'ς κουμ-
ιάτ' ἄρμινόβουλα νὰ πιῶ νὰ μὴ πιράσ'. Ἀρμινόβουλα γὰρ δού-
φρον.

[**]

άρμενογύρισμα τό, Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. γύρισμα.

Μετων. ὁ ἐξ Ἀρμενίου γενόμενος ὀρθόδοξος. Συνών.
ἄρμενογύριστος.

άρμενογύριστος ὁ, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ ἐπιθ. γυρι-
στός.

*Αρμενογύρισμα, δ ἰδ.

***Αρμενοκαθολικός** ὁ, λόγ. σύνθηθ. Ἀρμενοκαθόλι-
κος (Νουμᾶς 10, 91) Ἀρμενοκατόλικος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῶν ὄν. Ἀρμένις καὶ Καθολικός.

1) Ἀρμένιος ἀνήκων εἰς τὸ δόγμα τῆς καθολικῆς ἐκκλη-
σίας λόγ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) 2) Ἐπιθετικ., ὁ ἀνή-
κων εἰς τοὺς Ἀρμενοκαθολικούς: Ἀρμενοκαθολικὴ ἐκκλη-
σία (Νουμᾶς ἔνθ' ἄν.)

άρμενοκόλλυβα τά, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. κόλλυβα.

1) Τὰ κόλλυβα τῶν Ἀρμενίων. 2) Ἀραβόσιτος ψη-
μένος καὶ ἀνάμεικτος μετὰ κοπανισμένου καρποῦ καρυδίων
κττ. (ὡς συνήθως καρυκεύονται τὰ κόλλυβα).

άρμενοκούνιν τό, ἀμάρτ. ἄρμενοκούν' Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. κουνίν.
Μικρὰ καὶ ἀτελῶς κατεσκευασμένη κούνια.

άρμενοκούπι τό, Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμενο καὶ κουπί.

1) Ἡ διὰ τῶν ἱστιῶν καὶ τῶν κωπῶν κίνησις τοῦ
πλοίου Κρήτ.: Ἄσμ.

*Αρμενοκούπι κάνει μὲ τὴ βιάσι,

ἔς τὸ Νεόκαστρο λιμάνι πὰ' καὶ ἀράσσει

2) Ἐπιρρηματ., ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, ὀλοταχῶς
(διὰ τὴν σημ. ταύτην ἰδ. Πλορεντζ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 159 κέξ. Πβ. ἀρχ. «ἱστιοκώπη πλεῖν»
Πολυδ. 1,103) Πελοπν. (Λακων.): Ἀρμενοκούπι φεύγω.

άρμενοκόφτω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμενο καὶ τοῦ ρ. κόφτω.

Προχωρῶ ταχέως ὡς δι' ἄρμένων κινούμενος (διὰ τὴν
σημ. τοῦ κόφτω πβ. τὴν φρ. κόβω δρόμο=προχωρῶ
ταχέως): Αἰνιγμ. Συρίζω καὶ ἄρμενίζω καὶ ἄρμενοκόφτω καὶ
πάω (ὑπαινίσσεται τὴν χιονοστιβάδα ἀποκοπτομένην ἐπὶ
ἐδάφους κατωφεροῦς καὶ κατερχομένην ταχέως).

άρμενομπουγάδα ἢ, ἀμάρτ. ἄρμενοδουγάδα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. μπου-
γάδα.

Ἡ κακὴ μπουγάδα.

άρμενόνυφη ἢ, Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. νύφη.

Ἀρμενία νύμφη: Φρ. Πορπατεῖ σὰν ἄρμενόνυφη (λίαν
βραδέως).

άρμενόξυλο τό, ἀμάρτ. ἄρμινόξ'λου Μακεδ. (Σέρρ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. ξύλο.

Ξύλον τι διδόμενον εἰς τὰς ἀρτιτόκους γυναῖκας καὶ
τὰ βρέφη ὡς κακοῦ ἀποτρόπαιον. Πβ. ἄρμενιάζω
καὶ ἄρμενίζω (Π).

***άρμενοσουράδης** ἐπίθ. Θηλ. ἄρμενοράδα Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμενο καὶ οὐράδι.

Ὁ ἔχων οὐρὰν πλουσίαν ὑψωμένην ὡς ἱστόν, ἐπὶ
ὄρνιθος.

άρμενοπάννι τό, Κέρκ. Παξ. ἄρμενόπαννο Ζάκ.
Κεφαλλ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμενο καὶ παννί.

Χονδρὸν παννίον ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάζονται τὰ
ἱστία τῶν πλοίων. Συνών. καραβόπαννο.

άρμενόπαππας ὁ, σύνθηθ. ἄρμενόποππας Πόντ.
(Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄρμενοπαππᾶς Θράκ. (Σηλυβρ.)
κ.ά. ἄρμινουπαππᾶς Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τοῦ οὐσ. παππᾶς.

1) Ἱερεὺς Ἀρμένιος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.) 2) Ὁ καρπὸς μήκωνος μετὰ τοῦ μίσχου ἀποσπώ-
μενος καὶ παιδικὸν ἄθυρμα ἀποτελῶν (διὰ τὴν ὁμοιότητα
τοῦ σχήματος ἰδίᾳ τοῦ ἄνω μέρους αὐτοῦ πρὸς τὸ κάλυμμα
τῆς κεφαλῆς Ἀρμενίου ἱερέως) Θράκ.

άρμενοπούλλα ἢ, κοιν. ἄρμινουπούλλα βόρ. ἰδιώμ.
ἄρμενόπουλλο τό, κοιν. ἄρμινόπ'λλου βόρ. ἰδιώμ. ἄρμε-
νοπούλλιν Πόντ. (Κερασ.) ἄρμενοπούλλ' Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -πούλλα -πουλλο.

Τέκνον θῆλυ ἢ ἄρρεν Ἀρμενίου κοιν.: Ἐπφδ. Μὴ ἄρμέ-
ν'σι ἢ μάνα μ', μὴ ἄρμέν'σι ἢ ἀδιδρφή μ', πέρασα κ' ἐγὼ ἢ ἄρ-
μινουπούλλα καὶ δὲν ἄρμινίσ'κα Θεσσ. (Ὁλυμπ.) || Ἄσμ.

*Σ τὴν Ἀρμενίαν ὑπάω καὶ παντρεύομαι

καὶ παίρ' ἄρμενοπούλλαν, μάλιστα παῖν

(παιδί) Κάμπ.

